

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția economică

INSEMNĂTATEA CATEHEZEI

O parte din C. Preoți Misionari de la conferința catehetică misionară din Bușteni, în fața sălii de conferințe a căminului din Bușteni, inaugurată ultimul timp.

În mijloc P. C. Econ. P. Vintilescu Profesor la Facultatea de Teologie și Președintele delegat al conferinței

Printr'o intuiție fericită, conducătorii Bisericii noastre și putem spune întregul nostru cler, au observat însemnătatea catehezei —, ca mijloc esențial pentru integrarea pregătire a conștiinței ortodoxe a credincioșilor Bisericii noastre.

Astfel nu numai legea învățământului primar, privitoare la catehizare și tradiționalele cursuri catehetice dela instituțiile noastre teologice, fac dovada unor preocupări temeinice în direcția aceasta, dar interesul deosebit pe care-l arată preoțimea

în conferințe cu teme catehetice, cum a fost cazul la conferințele generale pastorale din anii trecuți, ca și la conferința recentă dela Bușteni, cu caracter catehetic misionar, dovedește o fermă și vie convingere a clerului nostru, de marea însemnătate a catehezei.

Din asemenea discuțiuni și frământări s'a desprins o constatare sigură: unde catehizarea a adâncit fermentul evanghelic în suflete după metoda ortodoxă, putem afla o conștiință ortodoxă tare, pe care n'au clintit-o din convingeri toate atacurile furtunoase ale sectelor religioase; iar acolo unde nu s'a adâncit cu rădăcini în suflete învățătura evanghelică, ușor s'au clătinat sufletele și au căzut victimă ereziilor.

Învățătura aceasta de minte, desprinsă din dureroasele constatări pe ogoarele noastre parohiale din ultimul timp, își găsește deplina și temeinica orientare în clasicile îndrumări pe care ni le-au dat Sfinții Părinți, cu exemplele propriilor lor lucrări.

Astfel Sf. Ciril al Ierusalimului, marele Sf. Părinte și catehet al veacului al patrulea creștin, în mod spontan face legătura între catehizare, sectarism și misionarism, cu prilejul celebrelor sale cateheze. Catehumenii trebuiau să știe nu numai cele ale credinței și ale vieții religioase creștine, dar să cunoască și sectele, spre a ști să se păzească de otrava lor. Căci, cum spunea Sf. Ciril, „cu mult mai bine este să ascuți părerile cele greșite ale altora, când sunt combătute, decât a cădea într'ânsele din neștiință. Este mult mai bine să cunoști noroiul și să-l urăști, decât necunoscându-l să cazi în el“... (Cateheza VI, 13).

Deaceea Sfântul Părinte socotește de bine să le explice cu acest prilej toate ereziile timpului, ce puteau primejdui comunitatea creștinilor dreptcredincioși dela Ierusalim.

Iar făcând o examinare a psihologiei sectanților, Sf. Ciril le dă pe față vicleania blândeței lor aparente și veninul gândului lor celui rău: „...Căci cu dorința de a se desăvârși în răutate, strângând pe cele rele dela toți și alcătuiind o erezie, plină de blasfemie și de toată fărădelegea, iovesc Biserica... Nu lua seama la vorba lor cea blândă, nici la modestia lor cea

prefăcută, căci sunt șerpi și pui de viperă Și Iuda a zis: „Bucură-te învățătorule“ și l-a trădat. Nu fii atent la săruiarea lor, ci păzește-te de veninul lor...“ (Ibid. Cateheza VI, 20).

Nici nu poate fi ceva mai firesc, decât ca un bun părinte să-și îndrumeze din vreme copilul, să prevină anumite nenorociri după buna sfătuire, iar nu să le încerce în mod dureros, până ce-i pot fi chiar fatale. O pasăre își învață puii și cum să zboare, dar și cum să știe să se ferească de păsările răpitoare.

Nu mai stăruim asupra adevărului prea cunoscut, că un creștin drept credincios, nu se poate forma sufletește la întâmplare, numai pentru motivul că așa a moștenit învățătura din strămoși. Creștinul duhovnicesc, pe care-l dorește Sfântul Apostol Pavel (I Corinteni III 1-2), are nevoie de o anumită instruire și educație religioasă: „Cum vor crede în acela, despre care n'au auzit? Și cum vor auzi despre el fără propovăduire?... (Romani X 14-15). „Astfel credința vine în urma auzului, iar auzirea vine prin cuvântul lui Hristos...“ (Romani X 17).

Așa se explică de ce așezământul catehumenatului ortodox îl găsim strâns legat de dogmele ortodoxe, de morala creștină, de exegeza biblică ortodoxă, de cultul liturgic, de rânduelile canonice, de tradiționala disciplină arcană și de întreagă simbolică și mistică ortodoxă. Catehumenatul nu era o simplă formalitate rituală, pentru eliberarea unui certificat de botez. Ci era o adevărată școală vie și activă a creștinismului transformator de suflete, pe care le făcea vrednice de primirea harului Sfântului Duh.

A venit deci vremea, când școala își declină competența de a putea prin dascăli laici să adâncească credința creștină în sufletele copiilor și să recunoască deci Bisericii prin preoții cu har dela Dumnezeu, această nobilă și grea misiune. Este un moment istoric de mare însemnătate, peste care nu putem trece cu ușurință, ci trebuie întru totul folosit. Căci s'a adâncit cu caracter practic în școala pedagogiei moderne, ceea ce odinioară afirma pe drept cuvânt în prelegerile sale pedagogice, marele pedagog Herbart, despre învățământul

religios: „Determinarea materiei învățământului religios cade în sarcina teologilor, iar filosofiei îi revine sarcina să dovedească că nicio știință nu e în stare să dea mai multă încredere decât credința religioasă“... (I. Friederich Herbart. *Prelegeri pedagogice, Partea III. Ramuri speciale ale pedagogiei. Cap. I Învățământul religios*).

Deci preoțimii i-se recunoaște acum și teoretic și practic dreptul integral asupra catehizării în școală. De noi depinde facerea dovezii, că în adevăr în școala românească se simte un duh nou de învierea vieții creștine a tineretului școlar, prin intrarea preotului în școală.

Să presupunem că i s'ar încredința unei secte religioase învățământul primar și complementar dela sate și orașe cu cele două ore de catehizare de clasă pe săptămână. Ne putem aștepta ce ravagii ar putea face cu tineretul nostru școlar în câțiva ani. Pentru că apreciază captarea sufletească a tinerilor, pentru doctrina și viața religioasă a comunității respective.

Iată de ce socotim un moment istoric fără precedentă, îngăduirea pe cale de lege,

de a fi chemat și primit preotul în școală pentru catehizare. El nu trebuie lăsat nepus în folosire, ci din contră trebuie pe deplin valorificat și fructificat. Căci lucrarea noastră creștină și cu îngrijire, poate aduce cele mai frumoase roade sufletești, așa cum spune și Sfântul Apostol Petru:

...„Dați-vă toate silințele ca să uniți cu credința voastră, fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci dacă aveți îndeajuns acestea în sufletele voastre, ele nu vă vor lăsa să fiți nici nelucrători, nici neroditori, în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Iisus Hristos“...(II Petru I 5 8).

CONSILIER.

„Învățământul religios prin o bună instruire, este înaintea lui Dumnezeu și a Sfinților întocmai ca o jertfă bine primită, ca și săvârșirea tainelor de către preoți și milostenia din partea bogăților“... (Sf. Grigore de Nazians. In laudem Heronis. oratio XXXV).

CUM VORBEA MARELE PEDAGOG

CREȘTIN PESTALOZZI ELEVILOR SĂI

(O DRAMATICĂ DESPĂRȚIRE)

Spre a ne convinge de nebanuitele legături sufletești, ce se pot naște între noi și elevii noștri, cu prilejul orelor de catehizare, vom reda textul unei duioase convorbiri dintre Pestalozzii și elevii săi, când și-a luat rămas bun dela ei, la institutul dela Münchenbüchsee (Octombrie 1804), spre a-și continua activitatea la Jverdon. Numai meditănd asupra fondului sufletească al acestor idei, ce constituiesc un testament spiritual, ne putem da seama ce comori sufletești putem creia din micuții copilași și tineri ce ni se încredințează spre educare. Să-l ascultăm deci pe Pestalozzi, din al cărui suflet vedem că ies triluri de privighetoare către pușorii pe care îi iubește așa de mult:

„Iisus Hristos care s'a jertfit pentru omenire, a renunțat cu totul la lume, spre a putea nea-târnat de nicio legătură în afară, să lucreze și să muncească pentru ea. Și a ajuns la isbândă... Această înălțime a lui Iisus Hristos, să o aveți totdeauna vie în inima voastră. Tot binele să vină pentru voi din lăuntru în afară: *prin gândul la Iisus Hristos, să vă faceți inima curată și să v'o înnobilați*; prin acest gând să vă ridicați sufletul către Dumnezeu și vă va fi bine... Când vă veți gândi la Iisus Hristos, să vă aduceți aminte și de mine, care am năzuit să vă duc către El. Fi-
resc este ca în această din urmă dimineață să vă aduc aminte ce am fost eu pentru voi. Eu am fost pricina venirii voastre aci; eu v'am luat asupra-mi și prin aceasta m'am încărcat cu mari datorii; nădăjduiesc să le fi îndeplinit față de fiecare, după puterile mele; am ținut să mulțumesc pe toți câți s'au aflat în jurul meu. *Am năzuit să deștept în voi sentimente dumnezeiești și să le fac să fie în voi obiceiuri*. De veți ține cu tot sufletul numai la câteva lucruri de seamă, ce-am căutat să vă sădesc în inimă, atunci viața voastră va fi asigurată; să faceți din ele *rugăciunea voastră de seară și de dimineață; cultura a minții spre judecată proprie, cultura inimii, spre faptă întru iubirea aproapelui, cultura corpului și a mădulărilor, spre destoinicie*

prin sânguință, *biruință de sine însuși*, ne-părăsit cuget la voința lui Dumnezeu care ni s'a arătat nouă prin Iisus Hristos, acestea sunt lucrurile ce nu trebuie să le pierdeți din ochi niciodată. V'am iubit în adâncul inimii mele; vremea și liniștea mea am jertfit-o pentru voi; m'am bucurat la înflorirea voastră și la deșteptarea puterilor voastre. Nădejdi mari pun în voi; faceți să nu mă înșel. *Trăiți pentru săraci și pentru popor, când veți ajunge odată în vreo situație în care veți putea lucra slobod; numai așa vă apropiați de Iisus Hristos și ajungeți vrednici de El*. In felul cum vă veți aduce aminte de mine, voi cunoaște întrucât amintirea și sfaturile mele au trecut în sufletul vostru... Creșteți necontent în *știință, în bunătate de inimă și în iubirea arătată prin fapte*..; mă doare în suflet că vă părăsesc, căci vă iubesc din toată inima. Plec însă liniștit; sunteți bine îngrijiți. Să nă mă uitați; nici eu nu vă voi uita pe voi...”

Dacă un pedagog mirean ca Pestalozzi, a fost capabil de atâta iubire pentru copii și pentru Hristos, de care vroia să-i apropie cât mai mult sufletește, ne întrebăm câtă simțire creștină trebuie să pună preoții noștri în lucrarea catehizării! Nu mai vorbim, în ce situație de dezertăune sufletească intră Preoții ce lipsesc de la catehizare, lipsind astfel copiii și pe Hristos de cel mai nobil apostolat.

Să luăm aminte, căci Sfinții Părinți au spus și mai mult.

1. *Pestalozzi. Opere complete* vol. IX, p. 589, citat de I. Rădulescu-Pogoneanu, Profesor de pedagogie la Universitatea din București. I. H. Pestalozzi. *O schiță a vieții și a ideilor sale*, Buc. 1927, p. 142—143.

„Religia este obiectul inimii și al faptei, al iubirii binefăcătoare; ea este mai mult forță sufletească decât idee și de aceea nu prin vorbe pompoase și memorări de sentințe religioase se formează creștinul adevărat, ci prin exercitarea acelei forțe însăși iubirea aproapelui și fapta binelui”... (I. H. Pestalozzii. Reden an mein Haus).

POPULARIZAREA NOULUI TESTAMENT IN ȘCOALĂ ȘI IN PAROHIE

Biserica creștină ortodoxă este singura care păstrează echilibrul normal între cele două izvoare principale de credință: Sf. Scriptură și Sf. Tradiție. Romano-catolicismul a apucat încă de mult timp pe un drum greșit și nesigur, punând pe primul plan ceea ce trebuie să ocupe planul al doilea, căci în teologia sa, tradiția joacă de obicei un rol mai mare decât revelația biblică. Protestantismul a procedat invers, dar nici calea apucată de el nu e mai sigură și mai ferită de greșală. El e și mai incomplet, căci elimină cu desăvârșire tradiția, căreia-i recunoaște numai o valoare istorică. Lipsiți de orgoliul romano-catolicilor, orgoliu care reprezintă una din cauzele reale ale shismeii celei mari, protestanții au observat că drumul lor e nesigur, dar sinceritatea lor se mărginește numai la mărturisirea că nu-și pot stăpâni admirația față de fidelitatea cu care biserica răsăritului a păstrat nealterat depozitul doctrinar lăsat de primele opt secole, epoca marilor sinoade ecumenice. Incercarea anglicanilor de a se apropia de izvorul cel limpede, păstrat numai în biserica noastră, însemnează, mai înainte de orice, recunoașterea unei realități în care noi credem și vom crede cu tărie până la sfârșitul lumii: Biserica ortodoxă este singura depozitară autentică a adevărului divin nealterat, așa cum ni l-au lăsat Mântuitorul, Sf. Apostoli și Sf. Părinți.

Noi, ortodocșii, n'am cunoscut teama romano-catolicilor de a pune Biblia în mâna credincioșilor, căci niciuna din tradițiile noastre nu e contrară celor cuprinse în Sf. Scriptură. Strămoșii noștri citeau psaltirea la lumină de opaiț și răbdarea psalmistului plin de credință în puterea lui Dumnezeu le-a dat curaj să infrunte toate năvălirile care au trecut nemilos peste ei. Bătrânii o știau de multe ori pe nevăzute. Alături de ea, Noul Testament era cartea de căpătâiu. El aducea mângâieri, sfaturi și exemple neprețuite pentru viața de toate zilele. Preoții nu aveau

studii teologice profunde, dar cunoșteau Sf. Scriptură și din ea-și adăpau sufletele lor și ale credincioșilor pe care-i păstureau.

Dar noi n'am cunoscut nici fanatismul unilateral manifestat de protestantism prin susținerea că Sf. Scriptură — așa cum o înțelege fiecare credincios, asistat în lectură ei de Sfântul Duh — este unica autoritate de credință și de conduită pentru credincioși.

În biserica ortodoxă, orice încercare de tâlmăcire a cuvântului lui Dumnezeu în limba vorbită de credincioși a fost totdeauna ceva natural și necesar. Toate traduceri în românește au fost primite cu o deosebită bucurie și apariția lor n'a însemnat o revoluție de gândire și de orientare, căci cunoașterea cuvântului divin n'a răsturnat nimic din ceea ce era, cum li s'a întâmplat romano-catolicilor, nici n'a adăugat ceva nou. Când a apărut prima traducere a Bibliei în apus, catolicii au fost cuprinși de o adevărată indignare, căci ei socoteau că cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi citit decât în una din cele trei limbi considerate ca sfinte: ebraica biblică, greaca și latina, adică limbile în care a fost scrisă inscripția pusă deasupra capului lui Iisus Hristos la răstignire. E cunoscută acuzația adusă lui Wiclef de a fi încercat să traducă Sf. Scriptură, e cunoscut decretul dat de papa Inocențiu III, în 1199, oprind citirea Bibliei în limba vulgară, sunt cunoscute pedepsele aplicate Albigenzilor pentru aceeași vină. A fost un timp când bisericii romano-catolice îi era frică de Biblie. Decretarea Vulgatei ca singurul text autentic și autorizat rămâne una din lacunele sinodului tridentin, orice ar obiecta romano-catolicii.

Numai în biserica ortodoxă traduceri au fost privite totdeauna ca o contribuție prețioasă pentru răspândirea doctrinei creștine în popor. Traduceri vechi, făcute sub influența marilor școli creștine din Antiohia și Alexandria, sunt capo d'opere de erudiție

și de artă. Ele nu sunt desăvârșite, căci plătesc tributul epocii în care au apărut, dar valoarea lor nu scade din această cauză. După exemplul lor, fiecare biserică a căutat să aibă cuvântul lui Dumnezeu în limba ei.

În biserica română, psaltirea lui Coresi, Psaltirea din Orăștie, Psaltirea de la Alba-Iulia, Psaltirea Mitropolitului Dositei, Biblia lui Șerban Cantacuzino și toate celelalte traduceri — căci numărul lor e considerabil și enumerarea lor nu intră în cadrul rândurilor de față — s'au răspândit fără nici-o împotrivire din partea păstorilor bisericii de atunci. Ele au adus o contribuție directă la formarea și fixarea celei mai curate limbi românești, căci se citeau până în cele mai îndepărtate și mai modeste sate cu limbă românească. Lectura lor forma hrana de toate zilele pentru strămoșii noștri încercați în tot felul de suferințe și neazuri. Biblia era adesea cartea în care bătrânii învățau pe copii să citească și ea servea ca bază a oricărei culturi și educații pentru masele populare.

Astăzi nu mai avem însă nicio traducere făcută într-o limbă populară curată, accesibilă cititorilor de orice cultură și de orice vârstă. Traducerile vechi nu mai corespund limbii evoluată de azi și, chiar dacă ar fi altfel, cine și le-ar mai putea procura?

Iată pentru ce, preoții, profesorii de religie, teologii, studenții, elevii și credincioșii de orice categorie, așteaptă cu multă nerăbdare noua traducere de popularizare a Noului Testament urmat de Psaltire, făcută de eminenții profesori de teologie ortodoxă: *Prea Sfințitul Irineu Mihălcescu și D-l Teodor M. Popescu*.

Cine a cunoscut pe acești doi savanți, fie la Facultatea de Teologie din București, fie din lucrările lor, va primi cu bucurie și cu încredere noua lor traducere. Personalitățile lor științifice în domeniul teologiei, precum și cunoașterea temeinică a limbii Noului Testament, sunt o garanție suficientă pentru valoarea lucrării pe care o așteptăm cu bucurie.

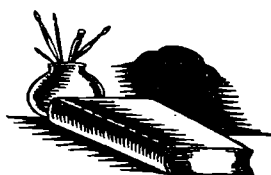
Pentru preoți, ediția de popularizare a Noului Testament va fi un auxiliar de mână în-

taia în opera lor misionară, atât în biserică, cât mai cu seamă în familii și în școlile primare și secundare, unde predau învățământul religios. Lectura Noului Testament, tradus de două autorități în domeniul teologiei, valorează mai mult decât utilizarea oricărui manual religios, mai ales când e însoțită de explicațiile și îndrumările preotului. Preoții au deci o îndoită datorie față de traducerea Prea Sfințitului *Irineu Mihălcescu* și a D-lui *Teodor M. Popescu*: s'o răspândească în parohii și în școli și să ajute citirea ei cu folos, prin îndrumările cerute în fiecare împrejurare.

Noua traducere va fi accesibilă tuturor și din punct de vedere economic, întrucât se va vinde cu un preț foarte scăzut. E lucru cunoscut că prețul unei cărți are o deosebită însemnătate când e vorba de răspândirea ei în popor. Poporul român nu e refractar cititului, cum se susține de unii, dar de cele mai multe ori nu știe să-și aleagă cărțile de care are nevoie și adesea nu e dispus să facă sacrificii prea mari pentru procurarea lor. El dă cu inima deschisă pentru construirea unei biserici, a unei școli sau a oricărui așezământ de utilitate publică, dar încă nu știe să prețuiască necesitatea unei cărți de valoare. Intervenția și stăruința preotului poate fi și aici de folos.

N. I. NICOLAE SCU

„Aș dori ca fiecare din credincioșii noștri să ia în mâini cartea *Evangheliilor*, fie într-una din zilele săptămânii, fie *Dumineca dimineata*, pentru a ceti *pericopa* pe care va trebui să o explic; să o citească, să o repete încă, să o examineze cu atenție, observând ceea ce este de înțeles, față de ceea ce este clar. *Predicatorul* va vedea lucrul său micșorat cu mult, pentru interpretarea clară și deschisă a cuvintelor apostolilor, întrucât pe calea aceasta veți avea de mai înainte o idee pentru interpretare“.... (Sf. Ioan Hrisostom. Omilia XI la *Evanghelia* după Ioan).

MIJLOACELE DE A FACE CA TINERII SĂ DEVINĂ CREȘTINI PRACTICANȚI

Istoria, care este icoana fidelă a tuturor faptelor și marilor evenimente omenesti, petrecute în decursul veacurilor, ne este martoră și ne arată în mod strălucit, puterea incontestabilă pe care a avut-o învățătura Domnului Iisus Hristos în refacerea și așezarea pe temelie puternică a societății. Căci ea n'a plecat decât dintr-o inimă care vrea numai binele și fericirea aproapelui. Ceva și mai mult, El n'a dat anumite principii sau norme după care să ne conducem ca să atingem idealul vieții creștine — fericirea veșnică — numai la anumiți oameni sau societăți, sau pentru un timp limitat, ci legea Sa are caracter veșnic și este pentru toți, numai cu condiția de a face ceea ce este scris în ea. Importanța covârșitoare a adevărilor sale ne este zugrăvită destul de clar prin martiriul și diferitele torturi în timpul prigonirilor creștinilor de către păgâni, cari de bună voe, conduși fiind de sublima învățătură și-au sacrificat viața pentru El. Dar, dacă facem o paralelă între viața de atunci și cea de acum, vedem o mare deosebire, un contrast isbitor.

Astăzi un vânt nou, vântul răstăcirii, a început să sufle peste omenire, mai puternic ca oricând, un drum al răstăcirii s'a deschis, drumul care conduce numai către cele materiale, drumul care s'a așternut deacurmezișul între viața cea frumoasă care conduce la mântuire, la uniunea cu Dumnezeu. O depărtare cu totul nejustificată s'a declarat în mijlocul omenirii! Dacă faptele vorbesc astfel și dacă în timpul persecuțiilor creștinilor, sute și mii de martiri au

pecetluit învățătura Domnului Iisus Hristos, făcând să străluciască cu mai multă ardore, tot astfel și noi — preoțimea — trebuie să unim toate puterile noastre de muncă, toată știința, toată bunătatea și lumina sufletelor noastre, către actuala societate și în special către tineret. Căci tinerețea nu este decât timpul de fermentare al vieții omenesti, și creșterea tinerețului în spiritul legii dumnezeiești, este atât de clară că, nimeni n'o poate tăgădui. Dacă așa stau faptele, atunci să vedem, cari ar fi mijloacele, de a face pe tineri, să practice viața creștină.

Un bun mijloc — după părerea mea — este catehizarea, care este unul dintre attributele de căpetenie ale preotului. Dreptul de a săvârși cele sfinte la altar și în parohie, datoria de a predica și cateheza sunt cele trei însușiri mai de seamă ale lui. Faptul că preotul săvârșeste cele sfinte la altar, nu e suficient a se considera plătit de însărcinarea de preot, după cum nici predica singură nu e suficientă și nu este unicul atribut ce se cere unui preot. Din combinarea, legarea și închegarea acestor trei acțiuni rezultă că avem preot în adevăratul cuvânt dumnezeiesc: preot întreg, preot al Celuipreaînalt. Locul, unde preotul poate face uz de puterea sa, unde el poate fi maestru conducător, acolo unde are prilej să înmoaie sufletul omenesc ca pe o ceară și mai ales al tinerimii, este în catehizare, de care preotul se poate folosi des: în biserică, în casă, în închisori, spitale, în străjerie, cercețășie, premilitari, armată, etc., urmând pe

Domnul nostru Iisus Hristos, care și-a spus cuvântul său în templu, în orașe, în sate, pe ape, în munți, în ocazii de bucurii și de întristare.

Este drept că talentul de a fi catehet bun nu este inerent decât unui suflet blând și răbdător, împodobit și cu o inteligență ageră. Preotul catehet trebuie să fie neapărat și un distins cunoscător al sufletului omenesc. Ca un general bun într'un război, el trebuie să știe ce trebuie să întărească și unde și când trebuie dată lovitura. Dacă se face o cateheză, fără a ține socoteală de această complexitate de împrejurări, rezultatul va fi nul. *Partea neplăcută pe care trebuie s'o mărturisim este că se dă prea puțină atenție în ȘCOALELE NOASTRE CLERICALE, viitorii preoți, nu sunt suficient pregătiți în această direcție și ce folos ar putea să aducă această armă puternică: CATEHIZAREA !*

Un bun câștig și poate la timp venit este că s'a dat voe preotului să-și reia locul de cinste în școala primară, dar numai atâta nu este suficient, dacă nu este continuitate, deci găsesc de cuviință a se înființa *școli catehetice* la premilitari, străjeri, cercetași, cazărmi, ateliere, colonii de muncă, precum și în închisori, cu un cuvânt acolo unde se găsesc tineri să fie prezent și preotul, căci văzând tânărul că oriunde se duce dă peste această școală, se va convinge și mai bine de însemnătatea ei și că preotul nu-i vrea decât binele și fericirea veșnică. Dacă se va urma așa, am convingerea că încetul cu încetul și familia, care este unul din factorii cei mai puternici pentru educația tineretului, să se formeze în așa fel, ca să-și cunoască marea chemare ce o are. Și tocmai atunci vom ajunge la calea normală și adevărată că familia și școala nu numai că sunt factorii principali pentru educația tineretului, dar și practică, căci dela ceea ce trebuie să facem și până la a face este o distanță prea mare, căci numai cel ce va face, care se va chema în împărăția lui Dumnezeu.

Un alt mijloc pe care și decare trebuie să ne folosim este fără îndoială *mărturisirea*, căci prin ea putem întoarce inteligența tinerilor la cer și sufletul lor să fie făcut locaș al lui Dumnezeu, templu strălucit în care prin grația sfințitoare și prin Taine, Domnul se sălășluiește și nu-l mai părăsește. Dar după cum în toate împrejurările, când ne adresăm tineretului ni se cere prudență, răbdare, devotament, etc., tot așa la mărturisire ni se cere tact, prudență și rezervă. Și această mărturisire să nu fie ca aceia, care

se face în mare grabă, ci după o prealabilă pregătire, apelând în special la sentimentele și voința lui pentru a-l face să pătrundă încetul cu încetul comorile învățaturii și hotărînd voința lui, de a face ceea ce voește, căci după cum va fi format acest tineret așa va fi și societatea de mâine. Deci, către el trebuiesc îndreptate toate puterile noastre de muncă, căci numai prin el, vom avea ceea ce dorim, refacerea morală a omenirii. Orice încercări în alte direcții, pentru refacerea omenirii, rămân neputincioase în fața marelui probleme morale.

În timpul de față relele sociale au crescut afirmându-se din ce în ce mai mult, căutând să pătrundă cât mai mult în viața noastră. Pornografia devine astăzi din zi în zi mai îndrăzneată, mai periculoasă. Pedepsirea ei, care mai totdeauna a lăsat de dorit, a îngrijorat cu drept cuvânt pe părinți și educatori. În fața obscenității, pornografiei, sadismului, imaginilor criminale am putea face o listă destul de dureroasă de copii pervertiți, de tineri pe care pornografia sub diferitele ei forme i-a condus la perversiune, imoralitate, desfrâu, prostituții sau crime. Ei bine, dacă realitatea este aceasta, propun ca mijloc pentru combaterea pornografiei, *bibliotecii parohiale*, unde tinerii să fie îndrumați sub directa supraveghere a preotului, iar autoritatea bisericească să aibă grijă de a tipări astfel de cărți și cu un preț modest.

Dacă muzica este arta divină care înlănțuie sufletul omenesc și-l înalță către Cel ce l-a creat, dacă ea îl nobilează și-l face mai bun, dacă ea dă aripi și avânt celor ce stau în nelucrare, ridicându-i la jertfa de sine și alină durerile celor ce sunt în suferințe și dacă îți prefăce întreaga făptură, contopindu-o cu ființa supremă, apoi cu drept cuvânt cântarea creștină se afirmă a fi unul din mijloacele cele mai atractive pentru mișcarea religioasă a masselor tineretului nostru, căci în primul rând îi satisface o reală aviditate sufletească, de a-și manifesta sentimentul religios printr'o *cântare creștină*. Apoi îi dă prilejul unei *participări active la serviciul divin*, iar prin colectivitatea acestei participări se mărește foarte mult elanul cântării creștine și trăirii sufletești. Iată de ce este bine ca în fiecare parohie să ia ființă coruri religioase.

Să se înființeze în fiecare parohie *asociațiuni religioase pentru tineret*, care trebuiesc conduse numai de preoți și în cazuri foarte rare de laici,

cari să fie buni cunoscători în cele teologice. Să se evite a se pune multă bază pe firme, insigne, cărți de membru și mai ales jurământul să fie exclus cu desăvârșire. În aceste asociațiuni religioase am convingerea că și tinerii se simt foarte mulțumiți luând parte activă, ascultând cuvântul lui Dumnezeu cât mai des și începând să cânte la început câtece cât mai ușoare. Începând a primi învățături după puterea lor de înțelegere, cu timpul ajung să-și dea seama și să înțeleagă serviciul divin așa de frumos, rostul Bisericii și a datoriei creștinești, cu un cuvânt, Ortodoxismul adevărat. Nu de puțină importanță pentru scopul urmărit de noi ar fi și căminurile culturale, cinematograful, serbări școlare cu piese de teatru, recitări și coruri religioase, iar dacă la radio se va alcătui în anumite zile un program, care să corespundă scopului nostru — și el ne va fi de folos.

Dar pentru ca toate acestea, sau cel puțin în parte, să fie realizate, se cere o mână de fier și acest cineva nu poate fi altul decât preotul și aș putea accentua, mai ales pilda vieții sale, căci

prin sfințenia vieții sale va ține corupția la distanță, sau o va împiedeca să crească. Cu cumpătarea sa, el va condamna sensualismul, cu smerenia sa le va da lecție trufiei, cu caritatea sa, va arăta că fericirea nu constă în plăcerile grosolane. Și astfel va duce mai departe în sânul Bisericii aceste lupte, care nu vor înceta niciodată aci pe pământ.

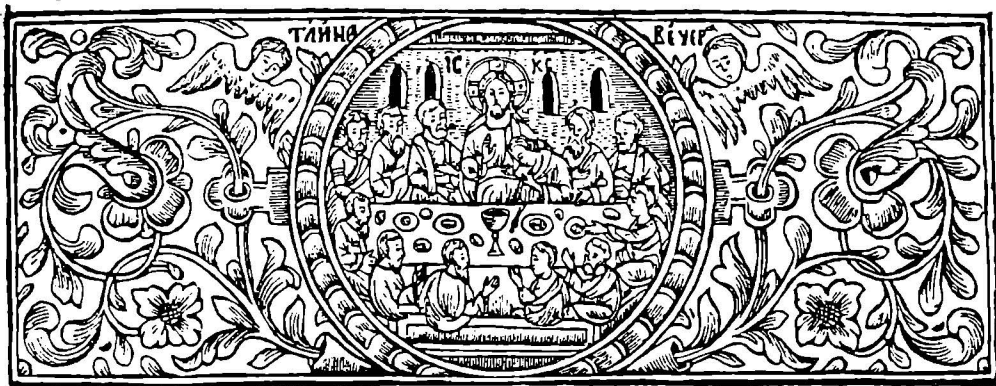
Pentru preot, ca și pentru Biserică deci, a trăi însemnează a lupta și a lupta însemnează a învinge mai curând sau mai târziu.

Preotul ILIE ȘTEFANESCU

Parohia Bolovani-Dâmbovița

„Creștinii trebuie să se instruiască după modelul lui Iisus Hristos și aduși acolo de a fi luminați în spirit, sfințiți în închinările conștiinței și puternici în fapte. Așa dar numai atunci vor fi școalele noastre în adevăr creștine, dacă ne fac pe cât posibil asemenea lui Hristos“. (I. A. Comenius, Didactica Magna. Instrucția în școli trebuie să fie generală).

PREOTUL ȘI TINERETUL

S'a scris foarte mult în direcția aceasta și totdeauna cei cu suflet mare pentru vlăstarii neamului au strigat: „*Tineretul să aibă prioritate, pentru a deveni conducătorul de mâine al neamului*“. S'au întrebuințat metode de educație, însă netrăite de nimeni pentru a da o infimă parte din sufletul celui care le-a aplicat. Totul s'a făcut de formă, ca să culeagă un aplauz din partea lumii. Stimulat de colegul și fratele preot I. R. Serghe, care pune chestiunea tineretului foarte frumos, — și acolo unde este preot avem o chezăsie, că tineretul prin sânguința și spiritul său luminat va ști să-și croiască drumul pe acelaș făgaș al marelor noastre tradiții-religioase, — eu, pe lângă cele spuse de C. Sa mai am de adăugat ceva, care nu va supăra și cred că cele spuse sunt lucruri reale înfăptuite de cei cari și-au petrecut câte 90 zile în Echipela Regale-Studentești sub auspiciile Fundației Culturale Regale „Principele Carol II“.

Pe bătrâni cari au apucat să frecventeze biserica înaintea noastră îi avem regulat ascultători ai sfintelor slujbe.

Cum trebuie să procedăm să avem și pe cei tineri? Desigur dela esirea din școală până la majorat tinerii sunt plini de energie, și caută să și-o epuizeze în toate direcțiile, rele sau bune.

Prea puțini și-au dat seama de prăpastia care înghite sufletul tineretului nostru, lăsat fără o orientare de viață sănătoasă și morală!

Catehizarea copiilor în școlile primare este ca un altoi pentru un pom. Dar dacă nu ai sufletele lor perpetuu în mână, apoi este ca pomul altoit pe care nu-l mai îngrijești.

Corurile mai ales sunt cele mai eficace mijloace de a prinde tineretul și a-l face dornic și setos de lucruri frumoase și de o mare trăinicie morală. S'au făcut și coruri religioase și profane în cadrul școlii: prin serbări și diferite ocazii sociale de manifestare. Însă aproape toate au fost întrerupte din cauza ocupațiilor multiple.

Eu preconizez asociațiile corale pentru tineret prin „căminul cultural“. El este centru de gravitate către care se îndreaptă toate acțiunile culturale și morale-religioase ale satelor noastre. Conducătorul „Căminului Cultural“ trebuie să fie preotul din două motive:

a) El este factorul cu prioritate morală și culturală din sat;

b) și tot el cunoaște realitățile satului, dând rețetele pentru toate momentele vieții sufletești în sat.

Și cu această ocazie ți-u să răspund și altui frate preot care prin „Universul“, la pagina bisericii, spune că preoții și învățătorii trebuie să aibă conducerea „căminelor culturale“. Cel mai frumos și mai nobil gând pentru satele noastre, deoarece preotul și învățătorul sunt cei doi factori cari trebuie să dea lumină, ca farurile noaptea, satelor noastre. Eu adaug: Numai preoții și învățătorii cari trăiesc în armonie perfectă socială să aibă conducerea.

Iarăși numai preoții și învățătorii cari au lucrat în Fundația Culturală Regală sau au făcut școala de conducători de cămine.

Numai aceștia cunosc principiile de conducere ale unui cămin cultural, fiindcă le-au

aplicat, le-au trăit și sunt grefate în sufltele lor.

Preotul, conducătorul „căminului cultural“, este sufletul satului. Dacă preotul este și bun muzicant și știe cum să câștige dragostea și încrederea tinerelor vlăstare, apoi face minuni acolo.

Ceea ce îi scapă dela școală sau biserică să spună și să învețe, face prin căminul cultural la adunări.

Este cel mai frumos lucru și o mare mulțumire sufletească să vezi pe bătrâni, stând și ascultând cu lacrimile în ochi pe odraslele lor cântând și dând slavă lui Dumnezeu. Tineretul printr'un efort inepuizabil sufletește și fizic este la întrecere. Poți cizela după plac aceste mlădițe, cari trebuiesc crescute în spiritul sfintei noastre Biserici, fiindcă ei sunt pionii neamului nostru pentru viitor. Un lucru pe care l-am văzut și am căutat să iau parte bucurându-mă mult, este „Frăția ortodoxă Patriarhul Miron“. A făcut minuni prin multe locuri. Acolo unde s'a înființat asociația, acolo

este dragoste în Dumnezeu, este viața creștină trăită în spiritul sf. Evanghelii. Copilașii dela cea mai frageță vârstă, cari nici nu pot pronunța bine cuvintele, cântă osanele Cereșcului Tată.

Așa dar: Prin o temeinică organizare a vieții sufletești prin căminul cultural, ajungem la un mare progres moral în toate domeniile unde realitatea satelor cere acest efort de ordin social.

În ceea ce mă privește, ca nou venit aci, voi aplica aceste principii trăite în cadrul unei Echipe Regale-Studentești

Pr. G. ȘT. GHEORGHE-MIHĂILEȘTI
Com. Gorneni-Vlașca

„Meditarea sfintei Scripturi este cel mai bun mijloc pe care-l poate folosi omul, pentru a cunoaște adevărul și îndatoririle sale.... Cercetând în sfânta Scriptură ca într'o carte de medicină universală, putem afla remediul suferințelor ce ne vin....“ (Sf. Vasile cel Mare Epistola II 3).

CRONICA INTERNA

MISSIONARE

Conferința catehetică-misionară dela Bușteni

Preoții misionari din Arhiepiscopia Bucureștilor și-au strâns pentru a doua oară rândurile, spre a-și putea preciza și întări programul lor de lucru.

Conferința din anul acesta a fost stimulată și de faptul, că în mare parte dezideratele exprimate în trecut, au obținut aprobarea I. P. S. Patriarh și au fost puse în aplicare. Broșurile cu caracter misionar, tipărite în editua Sf. Arhiepiscopii, sunt o parte din roadele lu-

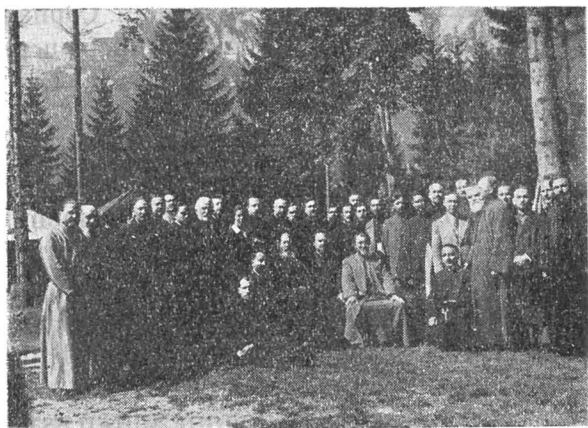
crării puse la cale în anii trecuți la Bușteni

A rămas neuitată conferința misionară de acum doi ani, când I. P. S. Patriarh personal a luat parte activă la lucrările noastre, dând sfaturi și îndrumări, în cercul preoțesc de sub umbra brazilor.

În anul acesta discuțiunile s'au concentrat în jurul unei probleme ce interesează activitatea preotului în parohie, în cercul pastoral, ca și în diferitele centre misionare, unde se află sectanți.

Chestiunile discutate au lămurit legătura dintre catehizare și misionarism, — spre a putea echilibra atitudinea pastorației, de la o stare defensivă față de invazia sectelor, la o stare activă în pregătirea elementelor de elită creștină ale parohiei, proprii unui misionarism laic, cu elemente de toate vârstele.

Problemele puse în discuție și trimise din timp spre a fi studiate au fost :

Lângă sala de conferințe, în curtea căminului.

I. Formarea conștiinței ortodoxe a tineretului din parohie.

(Educația intelectuală, religioasă și morală prin catehizare în învățământul primar și complementar. În ce măsură se poate utiliza Noul Testament în catehizare, la învățământul complementar).

II. *Catehizarea adulților.* (Prin biserică; căminul parohial; biblioteca parohială și colportajul; parohia și cercul pastoral).

III. *Formarea elementelor de elită creștină ale parohiei.* (Cunoșterea Sf. Scripturi; cunoașterea Sf. Tradițiuni; creștini ortodocși practicanți model).

IV. *Convertirea celor ce au părăsit biserica noastră.* (Metoda; mijloacele);

V. *Chestiuni și propuneri aduse de P. C. Preoți misionari.*

Participarea C. Preoți în număr de peste șaptezeci fără vreo obligativitate de ordin administrativ și fără vre-un ajutor material pentru deplasare, mai ales pentru cei de lângă Dunăre, dovedește un nivel ridicat de entuziasm misionar pentru probleme așa de importante.

Căminul preoțesc din Bușteni, într-o admirabilă și pitorească poziție, sub poalele Bucurilor și Crucea eroilor de pe vârful Caraimanului, atrage și reține cu drag pe vizitatori și mai ales pe cei ce se retrag spre creștinească meditație, pentru sacerdotala misiune.

Spiritul ospitalier și de bun gospodar al Părintelui Potropop N. Popian, care menține într-o accidentală ordine și curățenie acest cămin, ne-a făcut surpriza în anul acesta, cu construcția terminată complet și estetic, a

unei noi săli de conferințe, în curtea mare a aceluiaș cămin.

Deaceia rugăciunea de începerea lucrărilor noastre, a fost și de sfințirea sălii de conferințe, inaugurându-se cu o ședință activă de lucru.

Serviciul religios s'a oficiat de preoții: *Virgil Godeanu-Bușteni, Emanoil Hodrea-Ilfov, și Ștefan Dobra-Ilfov.*

Conferința s'a deschis de către P. C. Preot *Petre Vintilescu*, profesor la Facultatea de Teologie din București, delegat în acest scop de P. S. Arhiepiscop Irineu Târgovișteanu, care din motive de forță majoră n'a putut lua parte.

P. C. Președinte Pr. P. Vintilescu dă citire telegramelor adresate de preoții din conferință: M. S. Regelui Carol II; I. P. S. Patriarh; D. Victor Iamandi, ministrul Cultelor; D. Dr. C. Angelescu, ministrul Ed. Naționale, D. N. Iorga și D. Stelian Popescu, directorul ziarului „Universul” și declară ședința din prima zi (2 Sept.) deschisă.

Privind general problemele ce trebuiesc discutate, P. C. Sa a spus că prin avansarea uluitoare a progresului tehnic actual, biserica a ajuns a fi socotită o „inutilă venerabilă”. Trăind sub semnul technocrației, în mod simbolic lumea merge spre „mașină”, care a produs un categoric dezechilibru între suflet și trup. Mințile omenești se străduiesc a realiza echilibrul necesar, însă niciodată nu se va ajunge la aceasta, până când „spiritul” nu va fi readus în centrul vieții. Laicismul ateu de azi este în vădit progres. Pentru aceasta Biserica trebuie să se grăbească a-și acomoda tehnica sa la necesitățile societății de azi, încadrându-se în tot complexul vieții umane. Evanghelia este o forță creatoare de valori, nu numai în domeniul veciniei, ci și al vremelniceiei. Pentru ca să ajungă un desăvârșit aliment, fermentul evanghelic trebuie inoculat în toate firele vieții individuale și colective. Deci misiunea preotului este: a aplica Evanghelia la formele actuale ale vieții, muncind pentru a conserva lângă biserică pe cei credincioși și a readuce pe cei ce-au părăsit-o.

Pr. Mihail Bulacu, referent cultural, în aceeași ordine de idei, constatând lipsa de elan spiritual la creștinii de azi, relevă importanța cunoașterii individualității credinciosului, pentru ca să se poată forma din fiecare un creștin adevărat.

Garanția sigură de reușită o constituie pregătirea preotului sub toate raporturile, precum și întoarcerea la izvoarele sănătoase ale bisericii creștine primare, care trebuie să ne fie conducătoare nu numai în privința dogmelor, ci și a vieții practice.

A forma conștiința religioasă a tineretului și a oricărui individ, este o datorie a preotului, acesta având răspundere în fața lui Dumnezeu de sufletele ce i s'au încredințat spre salvare și conducere.

După aceea a justificat pe rând alegerea problemelor propuse pentru studiu și discuțiune, fiind în directă legătură și cu subiectele date la conferințele generale pastorale și cu capitolele esențiale de activitatea preotului la parohie. Este cazul ca și în cler să mai fie anumite examinări de înaintare spre stimularea elementelor bune.

Pr. Florian Găldău — București, face comunicări asupra mai multor chestiuni importante, discutate în vara aceasta la congresele din Anglia.

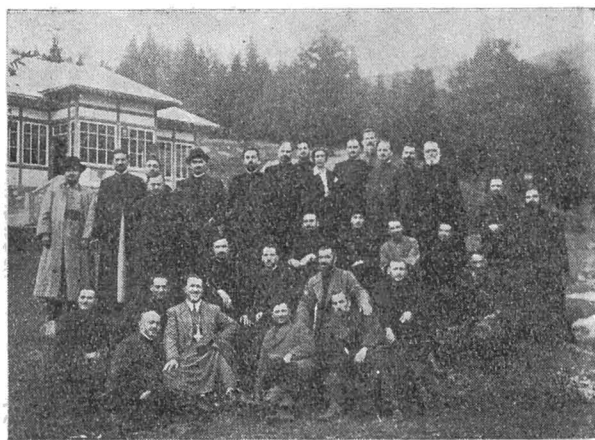
Născându-se discuțiune dacă este necesar ca preoții să dea examene ca și învățătorii, au luat cuvântul preoții: *I. Mirică-Prahova* și *N. Martinescu-Dăbovița*.

I. Intrându-se în ordinea de zi, se ia în discuție prima problemă: *Formarea conștiinței ortodoxe a tineretului în parohie și programa analitică a învățământului religios*.

Pr. Virgil Godeanu-Bușteni, deschide seria discuțiilor, relevând importanța dreptului câștigat prin lege, ca preotul să intre în școală, dându-i-se astfel posibilitatea să-și formeze, după voință, pe viitorii săi enoriași. Exemplifică cu atenția care se dă tineretului în Italia, Germania și Rusia. În privința programei analitice, este de părere ca aceasta să fie adecvată posibilităților psihice ale copilului, iar manualele să fie întocmite de oameni competenți, aleși de autoritatea bisericească. În școală poate fi întrebuințat și Noul Testament, explicându-se adevăratul sens de preot, însă prețul fiindu-i prea scump, de folosirea sa în școală nu poate fi vorba.

Pr. I. Penescu-Mușcel, în privința manualelor didactice, propune ca materia religiei să fie la un loc cu celelalte, în aceiași carte, însă autorul să aibă, pe lângă autorizația Ministerului Educației Naționale și pe a Sf. Sinod.

Pr. Ilie Dumitru-Prahova, în privința orarului în școala primară, propune a se fixa

Un popas pe valea Cerbului la Dihamu.

„oficial“ două zile pe săptămână, dimineața, pentru predarea învățământului religios, ușurându-se prin această uniformitate controlul.

În privința pregătirii premilitare, care se face Dumineca, ignorându-se sentimentul de respect față de slujă divină, propune ca — întrucât instrucția străjerească se face Joi dimineața — să se facă și pregătirea premilitară tot Joi, însă după masă, formându-se astfel din Joi „ziua tineretului român“.

Pr. Ion V. Popescu-Giurgiu, propune ca manualul de religie să fie cât mai însoțit de imagini.

Pr. Traian Popescu-Vlașca, insistă asupra cunoașterii individualității prin spovedanie și recomandă un învățământ religios mai mult educativ decât instructiv.

Pr. Petre Murărescu-Mușcel propune ca Sfintele Taine să fie cu mai multă atenție împărtășite, chiar copiilor.

Pr. Gh. Ionescu-Mușcel, propune ca manualul de religie să fie mic, pentru a fi păstrat mai ușor și recitat la nevoie, iar în privința Noului Testament spune că poate fi întrebuințat în deosebi în cursul complimentar, unde este necesar a se cunoaște noțiunile de verset, capitol etc.

Pr. Hăisan-Sinaia, propune pentru dezvoltarea unei conștiințe religioasă activă la tineret, înființarea de asociații religioase, care să se desvolte treptat, în care să se hotărască practicarea virtuților. Programa analitică, trebuie să fie simplificată.

Pr. Costin Aurel-Ilfov, insistă asupra formării diferitelor deprinderi la copii, pentru a deveni creștini practicanți mai târziu.

Pr. Băcioiu-Prahova, recomandă ca mijloc

Continuarea ședinței de lucru sus la „Dihamu“.

de educație religioasă: corurile religioase, ce sunt atractive și rugăciunile ușoare.

Pr. Oporan-Prahova, propune ca să nu fie aduși la biserică odată toți copii, ci succesiv, căci este obositor pentru cei mici. De asemenea la examenul cl. VII complementar să participe și preotul.

Pr. protopop Stroian-Mușcel constată: programa analitică este instructivă, nu educativă; Sunt preoți ce neglijează învățământul religios; Rezultatele rele ale educației religioase în școlile secundare, care dau mai mult dușmani bisericii, de cât fii, ce luptă, cum sunt învățătorii sectanți, chiar contra intereselor naționale, nu numai religioase; Reaua voință a conducătorilor premilitari — unii —, ce nu dau atenție preoților.

Propune: copiii să fie lăsați a veni Sâmbăta la vecernie seara;

Să se facă controlul serios în învățământul religios, numindu-se chiar controlori speciali, preferabil preoți-învățători;

Să se intervină pentru ca să fie impus conducătorilor premilitari să cheme preotul la începutul anului, pentru întocmirea unui program de lucru.

Pr. protopop Aurel Popescu-Prahova constată greutățile pe care le întâmpină preotul în șc. sec. din partea necredinței unor profesori. Propune: programa analitică să fie definitivată;

Manualul de religie să fie separat de celelalte și să fie alcătuit de autori — aleși de o comisie centrală — pentru toate clasele, putându-se, astfel, păstra;

Participarea la cult să nu fie de lungă durată;

Pentru uniformitatea cultului să se alcătuiască un tipic.

Pr. Eugen Bărbulescu-București, președintele asociației clerului „Ajutorul“, aduce salutul în această calitate preoților misionari. Constată: importanța intrării preotului în școală, lucru ce l-au realizat rom. cat. cu prisosință.

Propune: manualele să fie alcătuite, independent de autori, căci din întrecerea dintre ei, biserica are de câștigat;

Tablourile, ca material intuitiv;

Cântecul religios și corurile la biserică, ce atrag și pe părinții copiilor.

Dragostea pentru copii, ca secret al bunelor rezultate;

Controlul nu este folositor, căci de frică nu se lucrează temeinic.

Pr. Mihail Bulacu, referent cultural, anunță că se pare a fi primită și de minister programa analitică a primelor 4 clase, rămânând ca cea dela cursul complementar, fiind prea încărcată, să fie revăzută.

Preocuparea actuală pentru formarea conștiinței ortodoxe, a fost foarte vie și la Sf. Părinți, ex. Sf. Ciril al Ierusalimului în „Catehezele“ sale, în care se face legătura clară între catehizare și misiune. Catehizarea o recomandă Sf. Ciril, atât pentru evitarea sectanților, cât și pentru copii, și chiar după botez Sf. Ciril pune bază pe individualitatea, pe pregătirea tuturor facultăților psihice ale individului pentru a i se împărtăși învățătura sfântă. Sfânta Scriptură, spune Sfântul Părinte, poate fi citită de orice creștin, fiind primul izvor al cunoașterii noastre. Recomandarea rugăciunii, a cântării, a cultului divin și a pregătirii celor ce vor să primească Sf. Taine, se găsește cu prisosință în aceste cateheze. Nu ne vom putea ajunge idealul suprem de a forma conștiințe religioase în tineretul nostru, decât fiind stăpâni pe sufletul tinerilor de toate vârstele și lucrând cu metoda patristică ortodoxă.

Pr. președinte P. Vintilescu, ca încheiere a primului subiect, afirmă că „formarea conștiinței ortodoxe este un postulat urgent și esențial în activitatea preotului, căci ajungând aci, a realizat totul. A forma în fiecare creștin „conștiința de enoriaș“ este supremul gând al preotului adevărat. Preoții noștri însă deși bine pregătiți, sub raportul intelectual, totuși în privința realizării pastorale nu știu de unde s'o ia, căci întâmpină greutăți, de

care însă să nu se descurajeze. „Postulatele acestea, spune Sf. Sa, cer generații, nu un an, doi, căci țin de vecinicie. E nevoie a fi raționalizate și de a realiza atât cât ne îngăduie harul nostru.“ Priceperea problemei și munca după putere, acesta este esențialul. Chestiunea manualelor, a programei analitice, orar etc., este de luat în seamă, însă nu constituie o piedică de dărâmare, „căci principalul este personalitatea religioasă a misionarului“.

Factorul viu este „taica părintele“, care învață pe copii, iar elementul principal este credința cu care îi învață. Chiar dacă personalitatea religioasă a preotului nu va da rezultatele toate bune, totuși procentul celor rele va fi mult mai mic, și fericirea va fi că instituțiile de Stat vor fi creștine, lucru ce astăzi nu mai există, căci totul în țara noastră s'a laicizat, iar credința individuală desconsiderată. Mai departe, Sf. Sa relevă că este mai ușoară predarea inv. religios în șc. secundare, unde preoții sunt integrați ca profesori, pe când în școala primară, unde 8 ore sunt prea multe, și unde este nevoie de fixarea a două zile precise, este mai grea această predare. Imitarea după apus, nu este recomandabilă, tale-quale, ci ales numai ce este bun, inspirându-ne mai degrabă din spiritul bisericii noastre ortodoxe.

Principiul individualizării este recomandabil pentru a forma pe „omul religios“ întâiu, din care decurge „cel moral“.

Caracteristica metodei noastre, pentru im-bisericierea tineretului să fie Spiritul Supranatural. Cântarea este bună, iar în privința aducerii la biserică a învățătorului să se folosească metode bune. Idealul muncii noastre să fie: „a face pe creștin să vină sub epitrahilul preotului“. Pasiunea misionară, prin identificarea cu preoția, și arta personală a preotului, învinge totul.

Zlúa a doua.

II. Catehizarea adulților

Pr. protopop Metodie Popescu-Teleorman, din propria-i experiență, comunică următoarele mijloace și metoda sa de catehizare:

a) Conferințe misionare, la care preoții bine pregătiți discută în contradictoriu cu sectanții, dându-se curaj pe această cale creștinilor;

b) Adunări creștinești în fiecare Duminică

Grupul preoților misionari din Teleorman.

după masă în biserică, unde se ținau conferințe, precedate de rugăciuni și urmate de lecturi biblice;

c) Înființarea unor cursuri de catehizare pentru laici, în centre formate din 2—3 parohii mai contaminate de sectanți, ținute de 2 ori pe săptămână, la care preoții și cântăreții erau obligați să participe.

d) Colportori bine pregătiți și cunoscători ai Sf. Scripturi, ca și ai broșurelor ce le răspândesc;

e) Căminele parohiale, ce trebuie să se înființeze în toate parohiile, ca loc propriu pentru catehizare.

Cu toate greutatea și lipsa de bani și material, catehizarea rămâne prima și cea mai de seamă armă contra sectanților.

Pr. Băcioiu propune ca adunările să se facă în biserică, iar catehizarea să se generalizeze, unde este nevoie, pentru o mai bună siguranță de reușită. Deasemnea, constată că biblioteca parohială are cărți prea savante, ori ar trebui să fie mai populare.

Cât privește cercurile pastorale trebuiesc organizate.

Pr. Oporan-Prahova propune: a se insista mai mult asupra construirii căminului parohial, decât a casei parohiale; catehizarea în biserică, prezentând dezavantajul de a laiciza biserica, e bine să se facă în altă parte;

Cercul pastoral având rostul de a arăta sublimitatea cultului divin, să se suprimă conferința de după masă;

Catehizarea să se facă în post, când trebuie suspendată și hora din sat.

Pr. Martinescu-Dâmbovița, propune ca tot-

deauna colportorii să fie aleși dintre credincioșii fanatici.

Pr. Ispas-Dâmbovița, socotește pe studenții în teologie, ca elemente de elită. Ei trebuie să facă cei dintâi colportaj; deasemenea propune să se întocmească de centru o călăuză oficială de catehizare.

Pr. Paschia-București, misionar, afirmă că este bine să se facă catehizarea și în biserică, pentru satisfacția celor ce o frecventează, cât și în afară de biserică, adică în cămine, pentru a-i atrage pe cei străini de ea. În privința colportajului insistă asupra icoanelor, care trebuie să aibă caracter pur ortodox.

Pr. Iliescu-Teleorman, relevă necesitatea de a se catehiza adulți ori de câte ori ni se ivesc ocaziile în parohie săvârșind diferite ierurgii.

Pr. Roșculeț-Găești, propune ca fiecare protopopiat să aibă o bibliotecă misionară, și dacă se poate, în fiecare oraș să se înființeze o librărie de cărți numai religioase.

Pr. Dumitrescu, propune reintregirea cercurilor pastorale și alcătuirea unui regulament precis al lor; de dimineață să se facă slujbă, iar după masă catehizare;

Preotul, fiind cel dintâiu colporteur, să citească toate cărțile împărțite;

Să se premieze copii buni cu iconițe, cruciulițe, cărți religioase etc., putând fi folosiți și ca colportori;

Să se dea la pomeni și cărți;

Fiind nevoie ca preotul să aibă șefia Satului, să ia și conducerea economiei parohiei sale, intrând în băncile populare cooperative etc.

Pr. Bărbulescu Eugen-București, insistă asupra procesiunilor religioase și importanța lor.

Pr. Mihail Bulacu, consilier referent, relevă nevoia de a se sintetiza ce este bun în catehizarea de până acum și totul să fie adecvat unui program de viitor. Totul trebuie făcut în atmosfera de pietate a bisericii vechi, adâncindu-și fiecare acțiunea în parohia sa proprie. Catehizarea trebuie făcută la toate vârstele, ferindu-ne totdeauna de tot ce ne-ar putea fi neprielnic în acțiune, căutând a ne forma o elită în parohie, cu ajutorul căreia să se creeze o atmosferă de pietate creștină în sufletul tuturor. Intrucât fundamentul acțiunii noastre este ortodox și cadrul său să fie tot ortodox, ferindu-ne de influența rom. cat. și protestantă. Intrucât izvoarele formării

noastre spirituale emană de la aceiași Sf. Părinți, tot așa disciplina spirituală să fie pentru noi o realitate, pentru reușită sigură.

Pr. președinte P. Vintilescu, accentuează că în ordinea practică, catehizarea este fundamentul misionarismului, căci așa este și cuvântul Sf. Apostol Pavel „cum vom crede, până n'am auzit?“

Se poate catehiza și pe baza molitvelnicului, însă aci este vorba de o catehizare sistematică, cu program, care să dea rezultate precise așa cum au făcut sf. Părinți.

Timpul prielnic de catehizare este iarna, în postul Paștelui, când creștinul este liber. Instrucția religioasă nu se termină însă nicio dată. Mijloacele sunt grele și lipsesc, iar metodele pot fi perfecționate.

Instrumentul principal este cartea (broșurile), pe care fiecare individ s'o aibă, după capacitatea sa intelectuală. E de părere ca biblioteca parohială să cuprindă și cărți mai avansate, pentru folosința preotului.

Colportajul este principalul, căci colporteurul trebuie să aibă o tehnică specială de plasare a cărților, al căror cuprins să-l cunoască neapărat.

Opinează pentru înființarea unei școli de colportori pe fiecare Eparhie, de preferat cu cântăreții bisericești.

Cântarea, adresându-se emotivității fiecăruia, este recomandabilă, fiind și un punct de strategie contra sectanților, ce-o folosesc pe o scară întinsă. În privința locului, este de părere că se poate ține oriunde.

Totul depinde de zelul și simțul de care este condus preotul în activitatea sa.

III. Formarea elementelor de elită creștină în parohie.

Pr. I. Mirică-Pucioasa, își povestește realizările: a înființat o școală religioasă-corală, ce-și ține ședințele vara afară, iar iarna la școală; a comentat canonul sf. împărtășiri; a explicat simbolismul Sf. Liturghii; piese de teatru religios; bibliotecă, reviste, excursii la mănăstiri.

Propune să se publice un comentariu oficial al Sf. Scripturi, pentru a putea fi întrebuințată mai ușor de creștini Sf. Scriptură.

Pr. N. Nicolescu-Mușcel, spune că formarea elementelor de elită — adică a elementelor autoritare — este necesară preotului, intrucât el nu poate pătrunde în toate locurile și în

orice timp. În privința citirii cărților sfinte, este de părere că unele pot fi citite de creștini, altele nu (ex. Cânt. Cânt.). Recomandă ca preotul să trăiască ceea ce învață.

În privința pregătirii misionare a elitei este de părere a se face cursuri speciale o lună pe an, în anumite centre.

Pr. C. Iordăchescu-Vlașca, afirmă că elita trebuie formată din cei ce frecventează biserica și se prezintă superiori spiritualmente. Catehizarea, fiind necesară nu numai contra sectelor, ci chiar contra partidelor politice, trebuie generalizată.

Mijloace: Sf. Scriptură și Sf. Tradiție. Prin Sf. Tradiție nu trebuiesc înțelese numai scrierile patristice, ci și sărbătorile noastre, ce trebuiesc explicate creștinilor. Literatura patristică trebuie tradusă. Sf. Scriptură nu trebuie dată spre citire creștinilor în întregime, ci numai bucăți, explicate de preot. Sf. Taine deasemenea apropie sufletește pe creștini. Asociațiile religioase mai mult destramă, decât unesc.

Pr. Cernăianu-Dâmbovița, afirmă că elemente de elită, înseamnă sfat moralizator.

E de părere ca din V Testament să nu se omită nimic, căci multe din învățăturile creștine își au în el puternice temeiuri. Sf. Tradiție să nu fie deformată, iar de influența cărților rom. cat. și protestante să ne ferim.

Cheea succesului constă în moralitatea și pregătirea preotului.

Pr. președinte P. Vintilescu, spune că problema intră în sfera pastorației. Lupta de reîncreștinare, nu o poate duce numai preotul, el având doar rol de ofițer, soldații fiind creștinii. Pentru aceasta apostolatul laic este necesar, mai ales că Biserica conducătoare admite creștinilor a-i ajuta în atribuțiunile sale, afară de cele sacramentale.

Neputând lucra cu toți și nici întotdeauna, preotul are nevoie de această elită, de acești creștini răsăriți, aleși dela sine prin zelul lor religios și prin viața ce-o duc. Auxiliarii ai preotului prevăzuți de lege, sunt atât membrii din consiliul parohial, cât și cei din comitetele parohiale. Membrii elitei vor fi totdeauna din toate categoriile sociale.

Depinde de priceperea preotului a-și apropia pe credincioși, din rândul cărora să-și formeze această elită.

VI. Convertirea celor ce au părăsit Biserica.

Pr. Mihail Bulacu, consilier referent, citește din propunerile venite de la conferințele generale pastorale din acest an. Se prevede:

1. Viața ireproșabilă a preotului și a familiei sale;

2. Discuție contradictorie, cu sectanții, susținută de preoți pregătiți;

3. Interesarea preotului, cu ocazia botezului de la zi întâi, de situația creștinului sub toate aspectele.

4. Editarea cărților necesare;

5. Rugăciunile citite în biserică, își au baza în Sf. Scriptură. Deaceia trebuiesc adnotate cu locurile, de unde sunt inspirate;

6. Organizarea unui colportaj select;

7. Bunătate din partea preoților față de sectanți și copiii lor și bună voință în a-i ajuta materialmente.

8. Conferințe cât mai dese;

9. Slujbe în sobor și vizite mai dese din partea autorităților bisericești, în centrele sectare mai dezvoltate;

10. Modificarea art. 45, prin care se dă libertatea de a fi aconfesionalist, sub care mască se ascund sectanții prohibiți.

11. Prezență de misionari în orice protoierie. Toată munca ne-o impune starea inflorentă a sectarismului actual.

Dealtfel, a continuat C. Sa, cele mai multe convertiri, s'au putut realiza acolo unde s'au putut pregăti și elemente de elită creștină în parohie. Centrele școlilor de catehizare cu adulții, cum s'a experimentat și la Teleorman, duc la rezultate îmbucurătoare. Deci problema readucerii sectanților la Ortodoxism, depinde atât de catehizarea adulților, pentru formarea elementelor de elită, cât și de formarea unei conștiințe creștine a tineretului din parohie.

Pr. Roșculeț-Găești, constatând întărirea sufletească produsă de această întâlnire, propune — pentru o izolare momentană și de mediul viciat — ca orice preot să aibă fericirea a participa la astfel de conferințe, cel puțin din 3 în 3 ani, într'un loc unde Sf. Patriarhie va decide.

Pr. I. Oporan-Prahova, propune: Să se folosească Sf. Scriptură atât în seminar, cât și în Facultate;

Doctrina sectară să fie cunoscută din contactul direct cu comunitățile sectante, întrucât este deosebită intenționat de cea oficială ;

Activitatea samariteană să fie reală ;

Să se demasce imoralitatea sectanților în fața creștinilor, căci aceștia au idee falsă despre viața lor.

Să fie folosită Biblia Sf. Sinod ;

Să se lupte contra tuturor păcatelor sociale din parohie : alcool, sperjur, concubinaj etc.

Pr. Paschia, misionar-București propune :

Să se traducă Sf. Scriptură, numai pentru combaterea sectanților, sau cel puțin să se tipărească expresiunile biblice, pe care se bazează ei, căci de multe ori sunt rău traduse ;

Să se officieze slujbele religioase cu suflet și pătrundere, căci sectanții de multe ori, însoțiți de neofiți vizitează tocmai pe acelea, unde slujba se face de mântuială ;

Vocabularul preoților în discuții să fie îngrijit și demn, căci sunt ascultați intenționat de sectanți, cei ce vorbesc prea liber și urit ;

Conduita preoților, când își părăsesc parohiile să fie demnă, pentru a nu se face piatră de scandal, prin participarea la petreceri în localuri sau prin fumarea pe stradă ;

Să fie cunoscute toate asociațiile religioase, pentru a putea fi identificați și demascați sectanții, ce se insinuiază în acestea, ca să le compromită ;

Să fie vizitate parohiile în care se activează și să fie date ca model de urmat, pentru cei slabi ;

Să se facă un monopol al cărților religioase, realizându-se un fond misionar.

Pr. președinte P. Vintilescu, încheie discuțiile, recomandând dragoste între preoți, și strângerea rândurilor în jurul I. P. S. Patriarh, cea mai proeminentă figură între conducătorii ortodoxiei.

După terminarea discuțiilor, Părintele Protoiereu N. Popian a fost la masă omagiat, pentru dragostea cu care îi place să primească în fiecare an Conferința preoților din Arhiepiscopie. S'a toastat pentru I. P. S. Patriarh, Înaltul Ierarh al Bisericii ortodoxe române, care a înălțat prestigiul Bisericii noastre. Iar după masă s'a făcut o frumoasă excursie pe valea Cerbului, la Dihamu.

Menționăm cu acest prilej, nominal pe toți C. Preoți, ce au luat parte la această conferință. Din București : Pr. P. Vintilescu, Pr. Mihail Bulacu, Pr. Eugen Bărbulescu, Pr. I.

Bucur, Pr. Petre Șerpe, Pr. N. Constantinescu, Pr. Andrei Mihăilescu, Pr. Gh. Paschia, Pr. Mihail Șerpoianu, Pr. I. Gafton, Pr. Fl. Găldău.

Protoieria Circ. I. Ilfov. Prot. Ic. N. Popian, Pr. St. Dobra-Cornet, Pr. Stan Marinescu-Joița, Pr. Em. Hodrea-Domnești, Pr. Tudor Marin-Hobaia.

Protoieria Circ. II Budești : Prot. Ic. I. Gh. Popescu, Pr. Const. Dumitrescu-Gălbinași, Pr. Ion Bojogescu-Colibași, Pr. Arsenie Popescu Vidra.

Protoieria Circ. III. Fierbinți : Prot. Th. Rădulescu, Pr. Aurel Costin-Dridu, Pr. Gh. Scăr-lătescu-Fierbinți.

Protoieria Circ. I. Ploesti : Prot. Aurel Popescu, Pr. Dem. I. Dumitrescu, Pr. Victor N. Toma.

Protoieria Circ. II. Breaza : Prot. V. Opriș, Pr. I. Zinculescu-Telega, Pr. V. Hăisan-Sinaia, Pr. B. Athanasie-Azuga, Pr. V. Godeanu-Bușteni.

Protoieria Circ. III. Prahova : Pr. C. Dumitru-Magula, Pr. I. Oporan-Chiojdeanca, Pr. Ilie Dumitru-Verbila, Pr. N. Martinescu-Coslegi.

Protoieria Circ. III. Vlașca : Pr. Traian Popescu.

Protoieria Circ. IV. Văleni : Prot. Pr. N. Popescu-Ogrețin, Pr. Ioan I. Nae, Pr. Simion Dumitrescu.

Protoieria Circ. I. Dâmbovița : Prot. Alex. Popescu, Pr. Gh. Iacobescu-Buciumeni, Pr. Ion Cristache-Valea Voevozilor, Pr. V. Cernăianu-Șerbănești, Pr. N. Popescu-Teiș, Pr. Pompiliu Ispas-Măn-Dealul, Pr. Romeo Popescu-Doicești, Pr. Nestor Dumitrache-Vulcana-Băi, Pr. Ilie Mirică.

Protoieria Circ. II. Dâmbovița : Pr. D. Roșculeț-Găești, Pr. Ștefan Popescu-Speriețeni

Protoieria Circ. III. Dâmbovița : Prot. Har. Oprescu, Pr. Gh. Diculescu-Băleni, Pr. Voicu Dumitrescu-Cocoș.

Protoieria Circ. I Muscel : Pr. Gh. Ionescu Domnești de sus, Pr. P. Morărescu-Bădenii Ungureni, Pr. Ilie Băcioiu-Rucăru de mijloc, Gh. Lăzărescu-Furești, Pr. N. Popescu-Stâlpeni, Pr. I. Nicolescu-Leordeni.

Protoieria Circ. I T.-Măgurele, : Pr. Metodie Popescu, Pr. Daniil Iliescu-Belitori.

Protoieria Circ. II Roșiori de Vede : Pr. Ilie Popa-Pereț II.

Protoieria Circ. III. Alexandria: Pr. Gh. Stăiculescu, Pr. St. Florescu, Pr. Ioan Berea, Pr. Pomp. Ionescu, Pr. Teodor Pieleanu, Pr. Alex. Dencescu.

Protoieria Circ. I. Vlașca: Pr. Gh. Iordăchescu, Pr. I. P. Letca.

Pr. ST. DOBRA

TELEGRAME

Telegrama Nr. 1437 din 12 Septembrie 1937.

Sanctității Sale Miron Patriarh—București.

Odorhei 18/30. — Sărbătorind reînființarea protopopiatului ortodox al Odorheiului, ne gândim cu recunoștință la tot ce ați făcut pentru vitrega soartă a românilor secuizați, rugând pe Dumnezeu să vă țină sănătos întru mulți ani.

Prefect, Constantinescu

Protopop, Stoica adm.

Protopop, Rusan.

Telegrama Nr. 1913 din 24 August 1937.

I. P. S. Patriarh Miron, Președintele Sf. Sinod. București

M-reă Neamț 24/8. — Înaltul Decret pentru înființarea episcopiei Maramureșului — fiind acum sancționat de M. S. Regele Carol—rugăm primiți din partea noastră călduroase mulțumiri pentru stăruința, ce ați pus mereu la înființarea ei. Totodată vestea aceasta am dispus să fie sărbătorită cu tedeum în toată eparhia Bucovinei și a Maramureșului, Duminică 29 August.

Mitropolit, VISARION al Bucovinei

Răspuns.

Înalt Prea Sfințite,

Să dăm mulțumită lui Dumnezeu pentru înfăptuirea noului așezământ al episcopiei Maramureșului, pe care eu o consider un mare succes

și o însemnată forță spirituală pentru viitorul României ortodox.

Dumnezeu să sporească și să menție mijloacele Bisericii Bucovinene, ca Frăția Ta, cu largă bunăvoință, să poți birui greutățile începutului și să trăiești să vezi eparhia progresând an de an.

Patriarh, MIRON

Sanctitatea Sa Patriarhul României, București.

Comitetul și membrii societății Cultul Eroilor — regionala Chișinău — întruniți la adunarea generală—profund recunoscători pentru desăvârșitul concurs moral și material ce ați dat totdeauna acestei regionale, Vă urează, într'un gând, sănătate și realizarea tuturor dorințelor, spre binele Stintei noastre Biserici și propășirea diferitelor societăți de folos obștești, pe cari cu multă înțelepciune și dragoste nețarmurită le conduceți.

Vice-președintele societății Cultul Eroilor,
regionala Chișinău,
(ss) General Ciupercă.

Telegrama din 31 August 1937. Sighet.

Înalt Prea Sf. Patriarh Miron, București.

Consiliul eparhial interimar al reînviatelor episcopii a Maramureșului lui Dragoș Vodă, exprimă I. P. Sf. Voastre omagii de recunoștință pentru dragostea ce ați binevoit să o arătați ținuturilor maramureșene, reînființând, împreună cu Sf. Sinod, această eparhie, menită a afirma și mai mult drepturile noastre indiscutabile asupra părților de nord ale Ardealului.

Președinte, Dr. Sebastian Stanca.

Telegrama din 14 August, 1937.

Onor. Primăriei Brașov.

Felicit din toată inima pe toți Românii pentru înțeleapta și patriotica lor înfrățire întru salvarea intereselor românești și obștești. Patriarhiceștile mele binecuvântări atât Brașovenilor cât și celor ce vor urma lăudabila pildă, pe care și eu mereu am propovăduit-o.

Patriarh, MIRON

Telegrama din 18 August, 1937. Braşov.

Inalt Prea Sfinției Sale Dr. Miron Cristea, Patriarhul României, București.

Consiliul municipiului Braşov, prin mine, roagă respectuos pe Inalt Prea Sfinția Voastră, să binevoiască a primi cele mai adânci mulțumiri pentru bunele urări și patriarhiceștile binecuvântări. Dumnezeu să Vă trăiască întru mulți ani.

Primarul municipiului Braşov, Dr. Tarquintiu Prişcu

CĂRȚI

DUMITRU CĂLUGĂR: *Hristos în școală.* Ediția I din prețioasa lucrare a catehetului Dumitru Călugăr, din Arhiepiscopia Sibiului, fiind epuizată, a apărut recent ediția II, care cuprinde toate lecțiile de religie din primele patru clase primare, lucrate pe larg, cu întrebări și răspunsuri.

Recomandăm preoțimii această ediție, cunoscând că fiecare exemplar are 536 pagini este legat în pânză, și costă 220 lei. Cei ce doresc să procure această lucrare se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc al Sibiului.

Anunțăm odată cu aceasta și apariția vol. II din aceeași lucrare pentru clasa V—VII, tipărită în aceleași condițiuni și al cărei cost e tot de 220 lei exemplarul.

În București se editează revista „Cursurilor și Conferințelor”, cu un foarte bogat și interesant material științific și religios, sub direcția d-lui Prof. Gh. Preduț, pe care o recomandăm călduros C. Preoți pentru bibliotecile parohiale.

Abonamentele se fac în str. Tunari Nr. 15 București III, unde este redacția și administrația revistei. Tot de acolo se pot lua orice alte informațiuni.

Costul unui abonament anual, pentru particulari, este de 500 lei, iar pentru instituții 1.000 lei.

CONCURS

În urma adresei Ministerului Cultelor al Poloniei cu Nr. P. T. W. 252/a/23/37, se publică un concurs pentru ocuparea a două burse la Facultatea de Teologie ortodoxă din Varșovia, ale cărei cursuri durează patru ani. Candidații admiși sunt considerați ca bursieri ai Sfintei Patriarhii ortodoxe române.

Candidații — absolvenți de Seminar cu diplomă — trebuie să depună până la 15 Octombrie, următoarele acte:

1. Act de naștere.
2. Act de botez.
3. Act de naționalitate.
4. Certificat de moralitate, eliberat de preotul comunei unde locuiește candidatul.
5. Referințe asupra candidatului din partea directorului Seminarului ale cărui cursuri le-a absolvit.
6. Diploma de absolvirea Seminarului.

Candidații admiși vor locui într'un cămin studențesc, la Varșovia, pus sub oblăduirea Ministerului Cultelor. Acolo vor avea toată întreținerea ca și plata taxelor școlare, în mod gratuit. De asemenea, fiecare bursier va primi 30 zloți pe lună. Costul călătoriei, până la Varșovia, îl privește pe candidatul admis. Cererile și actele candidaților se vor înainta, în termenul indicat mai sus, Arhiepiscopiei Bucureștilor, secția culturală.

Totdeauna candidații vor atașa și câte o cerere adresată „Onor. Legațiunii polone” din București, solicitând bursele amintite.

MIRON, arhiepiscop și mitropolit.

SUMARUL:

Insemnătatea catehezei. *Consilier*

Cum vorbea marele pedagog creștin

Pestalozzi, elevilor săi. *Red.*

Mijlocul de a face ca tinerii să devină creștini practicanți. *Preotul Ilie Ștefănescu*

Popularizarea Noului Testament în școală și în parohie. *N. I. Nicolaescu*

Preotul și tineretul. *Pr. G. Șt. Gheorghe-Mihăilești*

CRONICA INTERNĂ: Conferința catehetică misionară de la Bușteni. *Pr. Șt. Dobra*
Cărți. — Telegramme. — Concurs